

GRIJS

Mama gelooft niet in de verdwijnkist.
Ze wil niet gaan kijken.
'Buren zijn buren,
daarom staan er muren,' zegt mama.
Mensen in mootjes laten haar koud.
Een paarse voordeur vindt ze veel erger.
Misschien komt het omdat ze niet van kleuren houdt.
Sinds papa er niet meer is,
ziet ze alles grijs.
Dat zegt oma.
Mama gaat naar buiten.
Daar staat de nieuwe buurman
met zijn paarse kwast.

MUMMIES EN FLUISTERHUIZEN

‘Hallo, beste buren!’ roept de kleine man.

‘Ik ben de grote Robertini.’

Hij steekt zijn paarse hand uit.

‘Ik ben goochelaar-streepje-zanger,’ lacht hij.

‘En jij?’

Mama perst haar mond tot een dun lijntje.

‘Ik houd toezicht in een museum,’ zegt ze.

‘Zo’n fluisterhuis is niets voor mij,’

schalt Robertini.

‘En wat mag jij dan wel bewaken?’

‘Mummies.’

Robertini barst in lachen uit.

‘Gaan ze anders lopen, misschien?’

Als hij lacht, schudt zijn hele lichaam.

Mama heeft nog altijd een zuinig mondje.

‘Het was prettig kennis te maken,’ zegt ze.

‘Tot ziens dan maar.’

Even later horen we de buurman zingen.

Dwars door de muren heen.

Mama ziet er niet blij uit.

Ik wel.

Ik weet nu waarvoor de kist dient.

FEESTGEUR

De volgende dag waait er een zoete wind
over de schutting.
Het is de geur van een feest.
'Ruik je dat ook?' vraag ik.
'Ik ruik helemaal niets,' zegt mama.
Ze leest verder in haar boek.
Ik doe mijn ogen dicht
en steek mijn neus in de lucht.
Ik ruik oliebollen, wafels, pannenkoeken,
tot zelfs de stroop toe.
'Het komt van bij de burenen,' zeg ik.
Mama zwijgt.
Ik teken mijn blad vol lekkere oliebollen.
Bij de burenen gonzen stemmen.
Er klinkt gelach en gejoel.
En er speelt muziek.
Mama zegt dat ze naar binnen gaat.
Even later wordt er aangeboden.
Voor de deur staat een enorme berg oliebollen,
met daarachter de nieuwe buurvrouw.